

Arrest

nr. 144 893 van 5 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 13 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DELGRANGE, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, een soenniet van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Derbessieh, provincie Hassake. U zou toevallig in een betoging verzeild zijn geraakt toen u na het vrijdaggebed terug naar buiten ging. Toen de veiligheidsdiensten de betogers aanvielen, zou u meteen zijn gevlucht. U ging naar een huis van een vriend waar u die avond bleef om te kaarten. Rond 23u zou u door uw zus zijn opgebeld met de mededeling dat de veiligheidsdienst naar u op zoek was. Sindsdien zou u niet meer naar huis zijn teruggekeerd. U zou drie of vier dagen ondergedoken zijn gebleven tot uw vader via een smokkelaar uw vlucht had voorbereid. Op 13 mei 2011 zou u Syrië hebben verlaten. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute zou u op 25 mei in België zijn

aangekomen. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Een maand na uw aankomst in België zou u religieus zijn gehuwd met uw Iraakse echtgenote (A.). Op 21 maart werd uw zoon (Y.) geboren. Uw ouders, broers en zussen zouden eveneens Syrië hebben verlaten en zouden zich momenteel - met uitzondering van één zus die met haar echtgenoot in Griekenland verblijft - in Duitsland bevinden.

Op 22 april 2013 werd u in België gearresteerd wegens het opzettelijk toebrengen van ernstig fysiek letsel, met een ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, aan uw toen zwangere echtgenote.

Op 28 februari 2014 werd u door de rechtbank van eerste aanleg te Mons veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 8 maanden omwille van voornoemde feiten.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een uittreksel uit het geboorteregister voor en vier attesten afgeleverd door de Syrische ambassade in België.

B. Motivering

Rekening houdend met de door u ingeroepen vluchtmotieven en de actuele situatie in Syrië kan redelijkerwijs niet geconcludeerd worden dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie loopt.

Bij het grondig onderzoek van uw vluchtmotieven werd niet alleen rekening gehouden met de verklaringen die u doorheen uw asielprocedure heeft afgelegd, maar werden ook de gegevens uit het administratieve dossier, de algemeen bekende gegevens over uw land van herkomst en alle dienstige stukken in overweging genomen.

Betreffende uw verklaringen dient opgemerkt dat deze uw beweerde vrees niet aannemelijk maken. Zo verklaart u te worden gezocht door de Syrische autoriteiten gezien uw aanwezigheid op een betoging (CGVS, pg.7). Het is echter zeer opvallend dat iemand die stelt te worden gezocht door de autoriteiten vervolgens zelf naar de autoriteiten stapt om documenten te bekomen. Zo zag u er geen graten in om naar de Syrische ambassade in België te stappen om de nodige documenten te bekomen om een wettelijk huwelijk met uw toenmalige partner mogelijk te maken (CGVS, pg. 8). U liet bovendien uw vader naar de autoriteiten in Derbessiah en naar de officiële instanties in Damascus gaan om een gelegaliseerd uittreksel uit het geboorteregister te bekomen (CGVS, pg.5). Deze handelingen stemmen niet bepaald overeen met die van iemand die stelt te worden gezocht door de autoriteiten. Ook de vaststelling dat u de gevraagde documenten kreeg uitgereikt, wijst erop dat uw overheid u geen strobreed in de weg wou leggen. Uw repliek hierop doet verder vraagtekens oproepen bij de oprechtheid van uw relaas. Zo stelt u dat u eigenlijk niet weet waarom u werd gezocht, of het omwille van uw deelname aan de betogingen was of indien zij u willen inlijven in het leger (CGVS, pg. 8). Er dient geen betoog dat een dergelijke repliek geen verklaring kan bieden voor de demarches die u vrijwillig deed nadat u zogenaamd werd gezocht door de autoriteiten. U maakt het bijgevolg niet aannemelijk te worden gezocht door uw autoriteiten met het oog op een persoonsgerichte vervolging.

De overige feiten zoals u deze beschrijft - de betogingen, de aanval van de veiligheidsdiensten, het binnenvallen van veiligheidsdiensten in huizen en arrestaties - kaderen volledig binnen de actuele conflictsituatie in Syrië en het veralgemeend geweld dat daarvan het gevolg is. U komt bijgevolg niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

De neergelegde stukken wijzigen hogervermelde appreciatie niet daar deze enkel uw identiteit en huwelijk bevestigen, elementen die het CGVS niet betwist.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Echter, wat betreft uw aanvraag tot het verkrijgen van het statuut van subsidiaire bescherming, dient gewezen te worden op artikel 55/4, c van de Vreemdelingenwet. **Dit artikel stipuleert dat men wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een ernstig misdrijf heeft gepleegd.** U blijkt op 22 april te zijn gearresteerd en in hechtenis te zijn genomen omwille van het opzettelijk toebrengen van ernstig fysiek letsel, met een ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, aan uw toendertijd zwangere echtgenote. De rechtbank van eerste aanleg te Mons veroordeelde u op 28 februari 2014 tot een effectieve gevangenisstraf van acht maanden op grond van deze feiten en maakte in haar vonnis zelf gewag van “... d'une particulière brutalité ...” dat u op het moment van de feiten zou hebben tentoongespreid. Het misdrijf waarvoor u in België bent opgepakt en veroordeeld werd kan niet anders dan als een ernstig misdrijf worden gekwalificeerd. U dient bijgevolg te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder meen ik dat u op basis van artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet uitgesloten dient te worden van de status van subsidiaire bescherming."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 48/3, 48/5, 52/2, 45/4c en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de rechten van verdediging, zoals onder andere vervat in artikel 6 EVRM.

Hij benadrukt dat de bestreden beslissing niet betwist dat zijn verklaringen over de betogingen, de aanval van de veiligheidsdiensten, het binnenvallen van de veiligheidsdiensten in huizen en de arrestaties conform de realiteit zijn. Verweerder hield er geen rekening mee dat de feiten dateren van 2011 en dat de Syrische context sedertdien fundamenteel is gewijzigd en ernstig is gedestabiliseerd. Verzoeker bewaam zijn documenten voordat het conflict uitbrak en dus vooraleer de autoriteiten steeds repressiever gingen optreden ten aanzien van de burgers in het algemeen, en dit zonder een onderscheid te maken tussen politieke opposanten en gewone burgers. Daardoor is de motivering niet adequaat in zoverre hierin wordt aangehaald dat verzoekers gedrag niet in overeenstemming is met een gegronde vrees voor vervolging doordat hij voorafgaand aan het conflict documenten bewaam. Verweerder had het conflict in aanmerking moeten nemen bij het beoordelen van verzoekers vrees en niet enkel bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Gelet op de onveiligheid en de repressie door de Syrische overheid kan er niet automatisch van worden uitgegaan dat zij hem niets in de weg wilden leggen op dit moment, met name een moment waarop de situatie en het overheidsoptreden dermate verslechterd zijn dat door het CGVS op systematische wijze subsidiaire bescherming wordt toegekend aan Syrische vluchtelingen. Dit is het enige motief van de bestreden beslissing en de waarachtigheid van verzoekers verklaringen wordt niet in twijfel getrokken. De motivering is niet afdoende en het CGVS toont niet aan op welke wijze rekening werd gehouden met de invloed van het repressieve optreden door de Syrische autoriteiten sedert het ontstaan van het conflict op de vrees van verzoeker om vervolging te ondergaan. Er wordt niet betwijfeld dat verzoeker toevallig bij een betoging betrokken geraakte en daarna werd gezocht. Het CGVS had rekening moeten houden met de verslechtering van de situatie en het repressievere overheidsoptreden waarbij onvoldoende onderscheid wordt gemaakt tussen gewone burgers, gewapende groepen en politieke opposanten. Verzoeker wijst erop dat dit werd erkend in de eerder genomen beslissing van het CGVS. Ook de bestreden beslissing vermeldt dat er veralgemeend geweld is ten gevolge van het conflict in Syrië. Het is niet van belang hoe de Syrische autoriteiten de vervolging percipiëren (ofwel tegen een bepaald individu ofwel tegen het geheel van een groep of burgers) maar wel hoe verzoeker het risico op vervolging percipieert. Het is, gelet op de aangehaalde en niet-betwiste feiten, evident dat verzoeker vreest voor een individuele vervolging, en dit omwille van de politieke opinies en activiteiten die hem door de autoriteiten worden toegedicht.

Verzoeker citeert artikel 55/4 van de vreemdelingenwet en stelt hij dat hij inderdaad werd veroordeeld voor de in de bestreden beslissing aangehaalde feiten. Verzoeker werd intussen in hoger beroep veroordeeld tot 21 jaar gevangenisstraf. De feiten werden geherkwalificeerd naar moord en hij is veroordeeld door het Hof van Assisen. Er werd geen cassatieprocedure ingeleid.

Volgens verzoeker had het CGVS hem in het kader van de rechten van verdediging echter opnieuw moeten horen en hem informatie moeten geven over de mogelijke toepassing van de uitsluiting. Dat dit niet gebeurde vormt een schending van de rechten van verdediging, die onder meer worden beschermd door artikel 6 EVRM en artikel 41 van het Handvest van Grondrechten van de EU. De toepassing van een uitsluitingsclausule is uitzonderlijk en heeft verregaande gevolgen zodat de rechten van verdediging op maximale wijze moeten worden beschermd. Verzoeker verwijst naar de *Background Note on the Application of the Exclusion clauses; Article 1F of the Convention Relating the status of refugees* van UNHCR en rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij leidt hieruit af dat de rechten van verdediging ook op het CGVS rusten. Omdat hij niet werd gehoord, berust er op de bestreden beslissing een fundamenteel gebrek en op basis van de schending van deze substantiële en op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste moet de beslissing worden vernietigd en teruggestuurd voor verder onderzoek en om verzoeker te horen over de eventuele

toepassing van de uitsluiting. Aldus moet worden besloten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt voorts dat eerst de inclusie moet worden onderzocht, waarop vervolgens de eventuele uitsluiting moet worden onderzocht. Er werd niet eerst onderzocht of hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming om vervolgens de uitsluiting te onderzoeken. Ook dit is volgens hem een fundamenteel vormgebrek en een op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste. De Syrische nationaliteit en afkomst van verzoeker staan niet ter discussie en er wordt op systematische wijze subsidiaire bescherming toegekend aan Syrische onderdanen. De bestreden beslissing had op basis van de veiligheidssituatie in Syrië minstens moeten vermelden dat verzoeker niet kan worden teruggestuurd naar Syrië omwille van het risico op een schending van artikel 3 EVRM, en dit onder de vorm van een niet-terugleidingsclausule ten behoeve van de Dienst Vreemdelingenzaken. Verweerder gaf geen blijk van een grondig en minutieus onderzoek van alle elementen van de zaak.

2.1.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift: de ingetrokken beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) van 18 oktober 2013 (bijlage 3), de richtlijnen van UNHCR inzake de toepassing van de uitsluitingsclausules (bijlage 4), de achtergrondnota van UNHCR inzake de toepassing van de uitsluitingsclausules (bijlage 5) en een artikel over de toepassing van de uitsluitingsclausules door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (bijlage 6). Tevens voegt hij een attest inzake zijn detentie bij het verzoekschrift (bijlage 7).

2.2. Verweerder legt op 26 maart 2015 door middel van een aanvullende nota een kopie neer van het in kracht van gewijsde gegane arrest van 26 juni 2014 van het Hof van Assisen van Henegouwen waarbij verzoeker wegens moord met voorbedachte rade werd veroordeeld tot 20 jaar opsluiting (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3.1. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 45/4c van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat de vreemdelingenwet zulke bepaling niet bevat.

2.3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt niet op welke wijze artikel 52/2 *in casu* geschonden zou (kunnen) zijn. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.3. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 6 EVRM dient te worden vastgesteld dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 13 december 2011, nr. 216.638).

De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.6. Waar verzoeker zich in zijn betoog inzake de weigering van de vluchtelingenstatus baseert op de beslissing van het CGVS van 18 oktober 2013, dient te worden opgemerkt dat hij zich hierop niet dienstig kan beroepen aangezien deze beslissing werd ingetrokken. Door deze intrekking werd de voormelde beslissing *ex tunc* uit het rechtsverkeer verwijderd en moet zij worden geacht nooit te hebben bestaan.

Verzoeker betoogt dat hij vervolging riskeert vanwege de Syrische autoriteiten omwille van de politieke opinies en activiteiten die hem door deze autoriteiten worden toegedicht. Hij toont echter geenszins aan dat hij zijn land van herkomst in 2011 zou hebben verlaten omdat hij door de Syrische autoriteiten werd beschouwd als politiek opposant en omwille van een vrees om slachtoffer te worden van een systematische en persoonsgerichte vervolging. In de bestreden beslissing wordt in dit kader met recht vastgesteld dat verzoekers houding en handelingen onverenigbaar zijn met deze beweerde vrees. Indien hij werkelijk werd gezocht of vreesde te worden gezocht door de Syrische autoriteiten, is het immers geheel niet aannemelijk dat zowel verzoeker zelf als diens vader zich meermaals naar de Syrische autoriteiten zouden begeven om documenten te bekomen. Desondanks ging verzoeker blijkens de met reden weergegeven verklaringen in de bestreden beslissing zelf naar de Syrische ambassade en liet hij zijn vader zich tot de autoriteiten in Derbessiah en de officiële instanties in Damascus wenden. Dat de gevraagde documenten daarbij werden uitgereikt door de Syrische autoriteiten, wijst er daarenboven duidelijk op dat verzoeker door deze autoriteiten niet werd gezocht. Het is immers niet plausibel dat zij hem zonder problemen de gevraagde documenten zouden uitreiken indien zij daadwerkelijk naar hem op zoek waren. Wanneer verzoeker hiermee werd geconfronteerd, kwam hij blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing voorts niet verder dan aan te geven dat hij eigenlijk niet wist waarom hij werd gezocht en stelde hij dat hij niet wist of hij werd gezocht omwille van zijn aanwezigheid op een betoging of omwille van het feit dat men hem wilde inlijven in het leger. Deze repliek doet geenszins afbreuk aan het feit dat verzoekers houding en handelingen en het uitreiken van de documenten door de Syrische autoriteiten niet stroken met verzoekers bewering dat hij door de autoriteiten werd beschouwd als politiek opposant en werd gezocht.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten omdat hij werd beschouwd of gezocht als politiek opposant. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat en haalt evenmin andere redenen aan waarom hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst slachtoffer zou dreigen te worden van een systematische en persoonsgerichte vervolging. De loutere verwijzing naar de escalatie van het conflict en de toegenomen repressie door de Syrische autoriteiten kan, gezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij persoonlijk in de negatieve aandacht van deze autoriteiten stond of staat, niet volstaan om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en de verwijzing naar de algemene situatie in Syrië kan niet volstaan om de individualisering van zijn vrees aan te tonen. In zoverre verzoeker van de repressie slachtoffer werd of zou riskeren te worden, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze kadert in de actuele conflictsituatie in Syrië en het veralgemeend en willekeurig geweld dat hiervan het gevolg is. Verzoeker geeft in dit kader zelf overigens duidelijk aan dat het geweld vanwege de Syrische autoriteiten arbitrair en niet gericht is en stelt dat er geen onderscheid wordt gemaakt tussen politieke opposanten, leden van gewapende groeperingen en gewone burgers. Ook de overige feiten die verzoeker beschreef, met name de betogingen, de aanval van de veiligheidsdiensten en de invallen en arrestaties door de veiligheidsdiensten, kaderen, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, in de actuele conflictsituatie in Syrië en het veralgemeend geweld dat daarvan het gevolg is. Aldus toont verzoeker hoe dan ook niet aan dat hij zou worden vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.7. Verzoeker stelt dat verweerder hem eerst diende in te sluiten alvorens hem uit te sluiten van de subsidiaire beschermingsstatus. Nog daargelaten de vaststelling dat de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, te meer nu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gewag wordt gemaakt van de

actuele conflictsituatie en het veralgemeend geweld in Syrië, minstens impliciet de insluiting van de subsidiaire beschermingsstatus behelst, dient te worden opgemerkt dat er geen wettelijke bepaling is die het CGVS de verplichting oplegt om verzoeker eerst expliciet in te sluiten alvorens toepassing te maken van artikel 55/4, c) van de vreemdelingenwet.

Artikel 55/4 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden”.

Verzoeker erkent en uit het dossier blijkt dat hij op 28 februari 2014 door de rechtbank van eerste aanleg te Bergen werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van acht maanden op grond van het opzettelijk toebrengen van een ernstig fysiek letsel, met een ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, aan zijn indertijd zwangere echtgenote (administratief dossier, stuk 17: landeninformatie). Deze feiten gebeurden op 8 augustus 2011.

Daargelaten de vraag of hij over dit vonnis en over de mogelijks hieruit voortvloeiende toepassing van het voormelde wetsartikel gehoord had moeten worden bij het CGVS, geeft verzoeker in het verzoekschrift bovendien aan dat hij wegens moord is veroordeeld door het Hof van Assisen en dat tegen dit arrest geen cassatieprocedure werd ingeleid.

Uit de op 26 maart 2015 door verweerder neergelegde kopie van het in kracht van gewijsde gegane arrest van 26 juni 2014 van het Hof van Assisen van Henegouwen blijkt dat verzoeker wegens moord met voorbedachte rade werd veroordeeld tot 20 jaar opsluiting (rechtsplegingsdossier, stuk 10). Deze moord gebeurde in de nacht van 18 op 19 april 2013.

De door verzoeker gepleegde feiten, zeker de veroordeling wegens moord, dienen te worden gekwalificeerd als ‘ernstig misdrijf’ in de zin van artikel 55/4, eerste lid, c) van de vreemdelingenwet. Het kan niet ingezien worden waarom verzoeker omwille van deze vaststaande veroordeling wegens uiterst zware feiten zou moeten gehoord worden; verzoeker duidt evenmin wat hij, boven hetgeen reeds gemeld werd in voorliggend verzoekschrift, tijdens een navolgend gehoor nog ten berde zou willen brengen.

Aldus dient verzoeker overeenkomstig het voormelde artikel wegens het plegen van een ernstig misdrijf te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.8. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de beslissing minstens had moeten vermelden dat hij niet kan worden teruggestuurd naar Syrië ten gevolge van een risico op schending van artikel 3 EVRM en stelt dat dit onder de vorm van een niet-terugleidingsclausule ten behoeve van de Dienst Vreemdelingenzaken had dienen te geschieden, dient nog te worden opgemerkt dat er geen wettelijke bepaling of rechtsregel is die deze verplichting *in casu* aan het CGVS oplegde, alsmede dat de Raad in het kader van het onderhavige beroep geen uitspraak doet over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel doch beschikt over een gebonden bevoegdheid en enkel nagaat of in hoofde van verzoeker al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf mei tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS